

רוב בתי הכפר הם
תלת קומתיים,
וסמטאותיו בוציות
ומטונפות. אין כניסה
לזרים לבתי מלאנה,
ותושביו נמנעים
מכל מגע עם
מבקרים מבחוץ

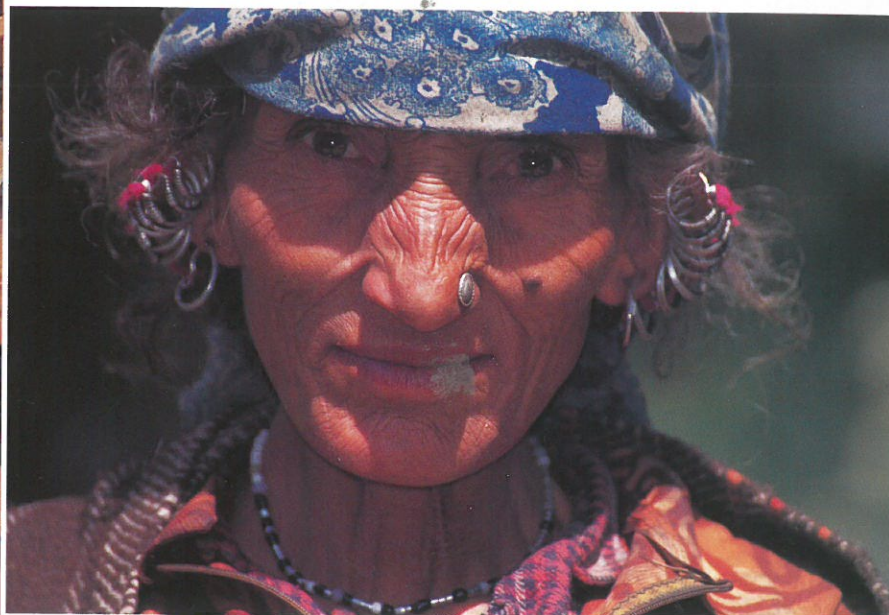
בתום מסלול
עקלקל שאורכו
כ-18 קילומטר,
חבוי בגוף הירוק
והיפהפה של
רכס ההימלאיה
הכפר מלאנה,
מסתיר את
סודותיה של
תעשיית הסמים
שפורחת בו

רוחות של גאנג'ה

הרבה חידות נקשרות בכפר הנידח מלאנה שבצפון הודו:
למה אסור לגעת בתושבים, ואפילו לומר להם שלום? האם יש
בסיס לטענתם כי הם מצאצאי חייליו של אלכסנדר מוקדון?
איך מתנהל כפר שכלכלתו מושתתת בעיקר על ייצור צ'ארס,
החשיש ההודי, כשבתהליכי הייצור משתתפים כמעט כולם,
מזקן ועד טף? מסע למקום אפל, אליים ויפהפה

כתב וצילם: יותם יעקבסון

אשה מלאנית. תושבי הכפר גאים בשיטת הממשל הייחודית שלהם, אבל לנשים אין בה חלק

המגאזין "ניוזוויק"
כינה את
מלאנה "קרטל
ההימלאיה".
יותר מ-20
מטיילים
מהמערב נעלמו
באיזור בשנים
האחרונות,
אחדים כתוצאה
מאלימות על רקע
סחר בסמים

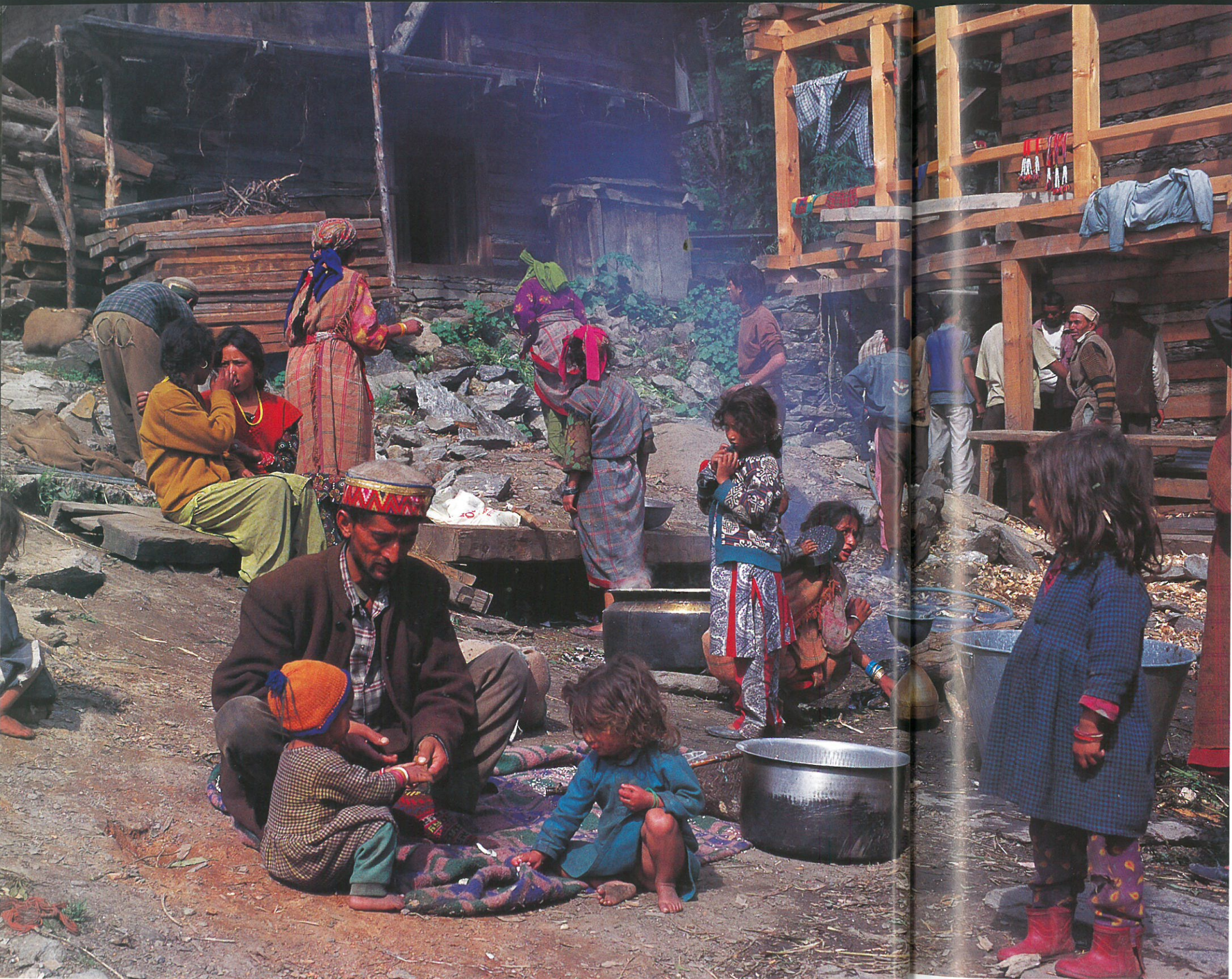
"הלו מאדאם"

הלו סר", נוהגים הרוכלים בר-
חוב פהאר גאנג', שבו מתאכס-
נים רוב התרמילאים בניו דלהי
(New Delhi), בירת הודו, לומר לעוברים ולשבים,
"חשיש! חשיש! חומר טוב! חומר של מלאנה!", שכן
בפולקלור מעשני הסמים שמור לסמים של מלאנה
מקום של כבוד, והם ידועים בכל רחבי תת היבשת.
כבר עשרות שנים שפרנסתם העיקרית של תושבי
הכפר המבודד מלאנה (Malana) היא על גידול וסחר
של צ'ארס (חשיש הודי), השרף המופק מצמח הקנ-
ביס. מדי סתיו מתגייסים להכנת הסם כל תושבי הכ-
פר, גם ילדים קטנים. המשטרה ההודית ממעטת להגיע
אל הכפר בין היתר בשל קשיי הגישה - מלאנה שוכ-
נת בגובה 2,720 מטר מעל פני הים, על שלוחה של רכס
ההימלאיה, במחוז הימצ'ל פרדש (Himachal Pradesh)
שבצפון הודו. השלוחה ניצבת בין עמק קולו (Kullu)
לעמק פרווטי (Parvati), הנקרא על שמה של האלה פר-
ווטי - האלה הכי יפה והכי מסוכנת בפנתיאון ההודי.
באותם תיאורים ממש משתמשים ההודים גם לגבי
העמק הזה. הגישה היחידה לכפר היא ברגל, במסלול
מעוקל שאורכו כ-18 קילומטר. לפי המסורת המקור-
מית, חל על תושבי מלאנה איסור מגע עם זרים, הנ-
חשבים לטמאים. מוצאם של אנשי הכפר לא ידוע. הם
עצמם טוענים כי הם צאצאיהם של חיילי אלכסנדר
מוקדון.

כבשים מורעלות פוסקות אחרונות

הדרך הראשית למלאנה מתחילה בכפר נאגאר
(Naggar) שבעמק קולו. היא מטפסת ועולה למעבר
ההרים צ'נדרקאני (Chandrakani), "הירח הזורח",
ומשם יורדת כקילומטר לעבר מלאנה, הבנויה על כתף
במדרון. לאחר שיווד גשם, הדרך קשה במיוחד. האד-

מה רטובה וחלקה, והירידה במדרון מסוכנת. עם הז-
ריחה, מאירה השמש את קצות הקרחונים, וקרניה מז-
דחלות באיטיות במדרונות ומאירות את שפעת
היערות. מתחת משתרע נהר הביאס (Beas), השרוי
עדיין באפלולית, ומבעד למעבר ההרים נפרש נוף מר-
היב של הפסגות המושלגות הסוגרות על עמק קולו

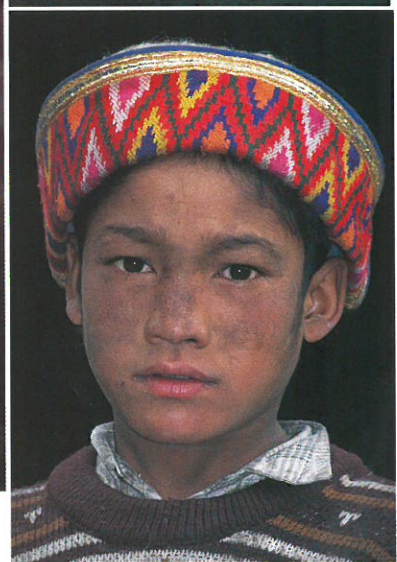

מצפון.

לתושבי מלאנה עור בהיר יחסית ולעיתים גם עיני-
ים ירוקות-כחולות. את תווייהם הבהירים הם תולים
באמונה שבעורקיהם זורם דמם של חיילי אלכסנדר
מוקדון, ששהו באיזור במסגרת מסע הכיבושים של
מוקדון בשנת 326 לפני הספירה.

מקורות היסטוריים אכן מספרים כי מוקדון הגיע עד
לנהר הביאס, שנקרא ביוונית היפאזיס (Hypasis), הזר-
רם בעמק קולו. המצביא ביקש להמשיך במסע הכיבו-
שים, אך חייליו היו כבר עייפים מהקרבות, מהחום
הנורא וממטחי הגשם הכבדים של עונת המונסון. על
גדת נהר הביאס סירבו החיילים להישמע לפקודות,

במסגרת ההכנות לאידוע
חגיגי, הבישול נערך תחת
כיפת השמים באחת
מסמטאות הכפר

מימין: התגליף שבחזית המקדש במלאנה מראה חיילים בחצאיות. תושבי הכפר מזהים את הדמויות הללו כחיילי מוקדון

לתושבי מלאנה עור בהיר יחסית, ולעיתים גם עיניים ירוקות. אמונה מקומית גורסת כי המלאנים הם צאצאי חייליו של אלכסנדר מוקדון, ששהו באזור בשנת 326 לפני הספירה

מרפסת במלאנה. למקום מרבים להגיע סוחרי סמים, גם מהמערב, המתערבים במסחר בדרכים אלימות ומעוררות אימה

במתנות. איש אינו יודע לאשורו מה גדלו של האוצר, אך אומדים את שוויו במיליונים רבים של רופיות. אם חברי המועצות התחתונות לא הגיעו להחלטה, עוברת הסוגיה למועצה עליונה, ההארצ'ה (Haárcha), המורכבת מ-16 גברים, שמונה חברים מכל אחת משתי האספות התחתונות. אם גם המועצה העליונה לא הצליחה להכריע, קושרים שתי כבשים לשני עצי ערער קדושים: כבשה אחת מייצגת את הצד התובע, והשנייה את הנתבע. רגלי שתי הכבשים נחתכות ורעל נזר

ומוקדון החליט לשוב לאירופה. תושבי מלאנה מאמינים כי הם צאצאי אותם חיילים מצבאו של מוקדון שנשארו בצפון הודו. אמונה זו, אגב, נפוצה במקומות נוספים בצפון הודו ובצפון-מערב פקיסטאן. גם אנשי שבט הקאלאש (Kalash), לדוגמה, השוכן ברכס הינדו כוש (Hindu-Kush) שבצפון-מערב פקיסטאן, טוענים לקשר דם לחיילי מוקדון. תגליפי העץ שבחזית המקדש במלאנה מתארים לוחמים עוטי שריון וחובשי קסדות מנוצות, הלוכדים

בשל אמונתם של תושבי מלאנה, שלפיה הם הנעלים מכל המעמדות והטהורים באדם, אסור להם לבוא במגע עם זרים, ואף לא להכניסם לביתם, מחשש לטומאה

עליהן. הכבשה שמתה ראשונה מבשרת על הפסד. עונש שו של הצד המפסיד הוא לפצות את הכפר כולו בקדרה גדולה. בקדרה מתבשל גם הכבשים המורעלות, והסועדים ניזונים לא פעם ללקות בבריאותם.

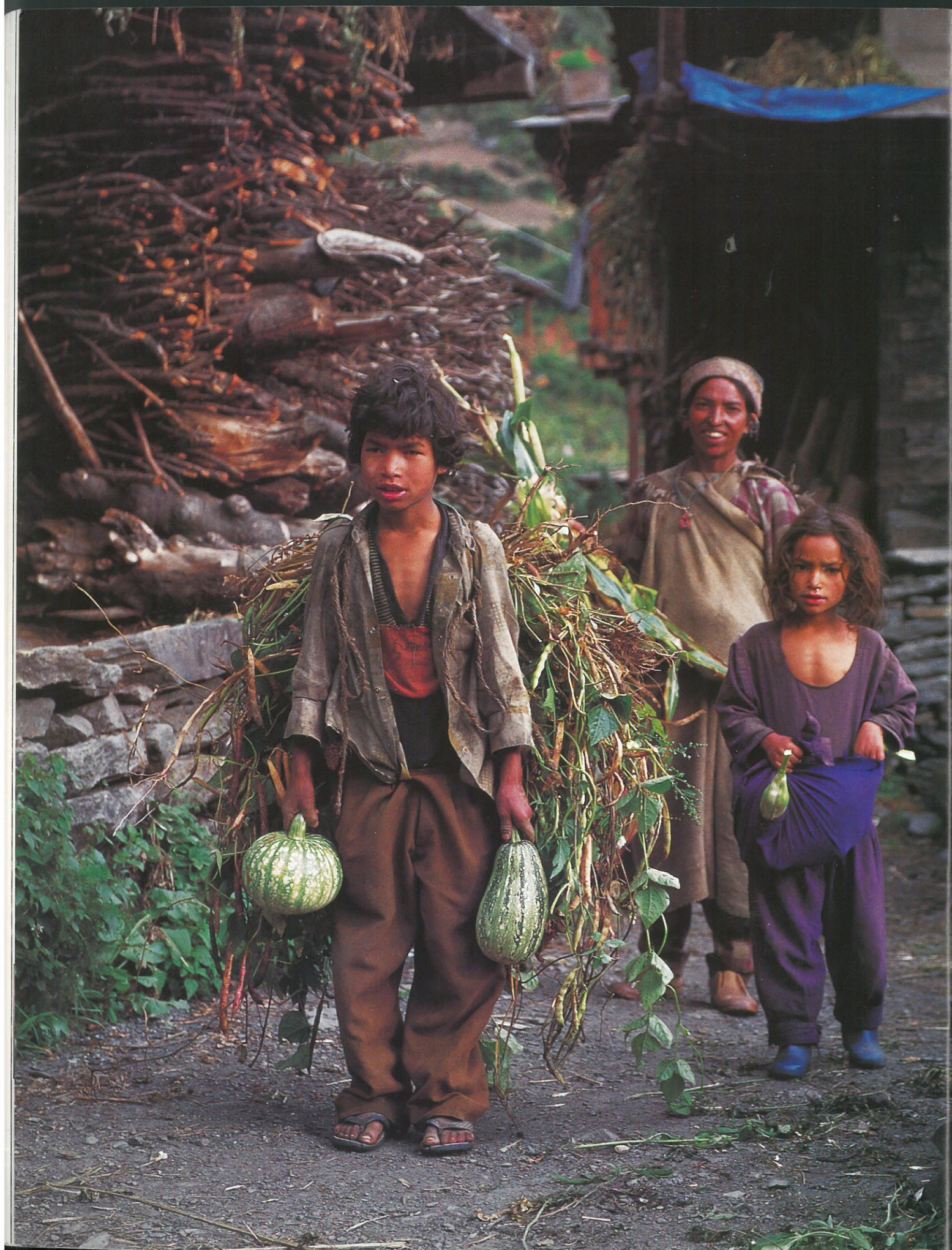
חצאיות קצרות ונושאים חניתות ארוכות. לא ברור מה גילם של התגליפים ומי אכן מתואר בהם, אך האגדה המקומית מגייסת את זיהוי הדמויות לסברה בדבר קשר הדם המוקדוני.

דוקטור היפי

רוב בתי הכפר הם תלת קומתיים, כמה מהם מטים ליפול. הקומה הראשונה משמשת כמגורה למספוא בהמות, מחסן לעצי הסקה ומכלאה לצאן ולבקר. על הגג פזורים דלועים לייבוש, ועל המרפסות, שבהן מתנהלות בימים חמים רוב עבודות הבית, תלויה כביסה ומונחות כוורות מבולעי עץ חלולים. סמטאות הכפר בצורת צינורות, ובהליכה בהן מבוססים בגללי פרות, צואת אדם ופסולת. מקדש הכפר, שדלתו מוגפת כל ימות השנה,

תושבי מלאנה מתגאים בדבר נוסף המבדיל אותם משכניהם: שיטת הממשל הייחודית. מלאנה היא מעין עיר-מדינה, שבה מוסדות עצמאיים לקבלת החלטות. החוק ההודי כמעט אינו תקף בכפר, וכל ההחלטות וחילוקי הדעות נדונים על ידי שתי מועצות נבחרות, המתכנסות סביב במת אבן.

ברוב העניינים המשפטיים שיטת הענישה המקובלת היא הטלת קנס. הקנסות המשולמים, כמו גם המנחות שהביאו לשם המאמינים במהלך הדורות, נגנזים לעד בבית האוצר, שחזיתו עשויה תגליפי עץ ומעוטרת

נראה מוזנח ובכניסה אליו נערם זבל. בשל המדרונות התלולים המקיפים את הכפר, מעטות השעות שבהן השמש מאירה עליו ישירות. אפילו העצים נראים כהים יותר, ולא בכדי העוף הנפוץ שם ביותר הוא העורב. המערביים הראשונים שהגיעו לכפר בשנות השישים היו היפים, שבאו לרכוש סמים למסיבות ירח מלא, וזו כנראה הסיבה שבגללה מכונים כל המערביים "היפים". כשנכנסתי בשערי מלאנה, הבחינו בי ילדי הכפר. "הי" פי, היפי", הם צחקו למראי, אך נרתעו כשניסיתי לה" תקרב אליהם. תושבי מלאנה מאמינים שהם הנעלים מכל המעמדות והטהורים באדם, ולכן אסור להם לבוא במגע עם זרים ואפילו לא להכניסם לביתם מחשש לטומאה.

בעמוד משמאל: ילדים בכפר. מי שמפר את איסור המגע מחויב להקריב כבשה או לשלם קנס. מי שיתעלם מהעונש - ייתקל באלימות

באופן לא מפתיע גם ג'אמלו (Jamlu), אֵל הכפר, שאין לו צורה ופנים, אינו בא במגע עם אלים אחרים. גם בפסטיבל הדאסרה השנתי המתקיים בעמק קולו (ראו "מסע אחר" 77), כשלפי המסורת מגיעים 400 אלים מהסביבה כדי לחלוק כבוד לראגונאת, האל הראשי של האיזור, נותר ג'אמלו מעברו השני של נהר הביאס, מסרב לבוא במגע עם שאר האלים.

למטה: צמחי הקנביס במקום נראים כמעט כמו עצים. מסיבה מכינים חבלים, נעליים ומוצרים רבים נוספים

בעבר נאלץ כל מי שביקר בכפר להמתין מחוץ לת" חום הבתים לאישור כניסה. כיום פטורים המבקרים מנהוג זה, אך עדיין אסור להם לגעת בתושבים. מי שמפר את החוק המקומי מחויב להעלות קורבן לאל - להקריב כבשה או לשלם קנס. מי שבוחר להתעלם מהעונש על הפרת איסור המגע ייתקל באלימות פי" זית, ולעיתים גם במטר אבנים.

תושבי הכפר התייחסו אלי כאילו הייתי אוויר כש" טיפסתי בסמטאות הצרות. שוב ושוב ניסיתי ליצור קשר עם התושבים, לפתוח בשיחה, לומר שלום לאלה שעברו מולי. לרוב הם התעלמו ממני. פעמים אחדות זכיתי במבול מלים שלא הבנתי, אך לפי טון הגייתן ניכר היה שכוונתן קשה. בכמה מקרים זכיתי בתגובה פשוטה והחלטית: "נמסטה נהי" - שלום לא!

באחד הבקרים רץ מולי ילד קטן במגפיים אדומים. הוא החליק, נפל ונחבל בפניו. ניצבתי קרוב אליו, משור" תק מחמת הבלבול שאחז בי. חשתי צורך להרים או" תו, להרגיעו ולטפל בו, אך חששתי מהחוק המקומי ומתגובת התושבים. אשה אחת ניגשה לילד וגערה בו בתקיפות. היא הניפה אותו מהרצפה, מחתה את הדם שניגר בסוודר המטונף שלבש וגררה אותו אחריה, בעוד הוא ממרר בבכי.

לאחר התלבטות מיהרתי אחריהם, וממרחק בטוח הצעתי לה, בתנועות ידיים, עזרה. היא הנהנה בהסכ" מה, ואני נחפזתי להביא את ציוד העזרה הראשונה שברשותי. כשחזרתי, התרחקה ממני האשה מרחק בטוח וסימנה לי שאני רשאי לגשת לילד. הוא עדיין בכה, וכשיניגשתי אליו נבהל עוד יותר. מגעו של ה"היפי" הילך עליו אימה. אולם לבסוף, משטיפלתי בו ברוך - נרגע.

בינתיים התאספו כמה תושבים וצפו בנעשה. כש" יימתי את הטיפול הם נזפו בי, וכמו מתוך גאווה שנ" פגעה, דרשו שאשמור על מרחק כפול מזה ששמרתי קודם מהם ומבתיהם. אבל כעבור שעות אחדות, כש" צאתי מחדרי, גיליתי תור ארוך של מלאנים, ממתנים כולם לטיפולו של "דוקטור היפי".

של מלאנה מעניק תנ" אים אידיאליים לשגשור" גו של אחד ממרכזי ייצור

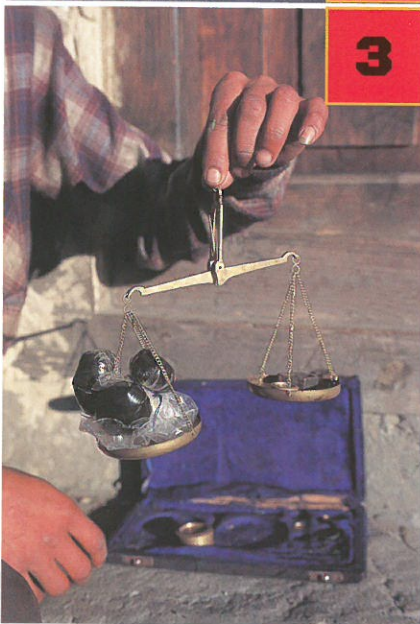
הבידוד הגיאוגרפי

הסמים בהודו, מה שהופך את המקום למסוכן. אך למ" רות שמלאנה ידועה כמרכז של סמים, המשטרה ההו" דית כמעט שאינה מגיעה לכפר. לפני כשנה נערך ביקור משטרת בכפר, בעקבות כתבות שהופיעו בכתבי עת שונים, בהם המגאזין האמריקאי "ניוזוויק", אשר תיע" דו את תעשיית הקנביס בכפר.

הממשלה ההודית ראתה בכך פגיעה קשה בתדמיתה, ושלחה כוח חמוש כדי לעצור את המקומיים שפניהם התנוססו מעל דפי הגיליון, וכדי לקצור את השדות ול" השמידם. פרישה זו לא סייעה לי להתקרב אל אנשי מלאנה ובוודאי שלא לצלמם. בחלוף הזמן, התרככו התושבים ואף ניאותרו להצטלם.

צמח הקנביס, המכונה בהודו גאנג'ה (Ganja), משמש זה דורות רבים לצורכיהם של תושבי הכפר. מסיבי

1. בעמוד מימין: בעונה הבערת, בסוף הקיץ ותחילת הסתיו, מתגייסים כל תושבי הכפר למריטת עלי הקנבים ולמילול התפרחות בין כפות הידים. גם ילדים קטנים מסייעים בהכנת הסם.
2. השרף השומני מצטבר על כפות הידים. מושכים את השרף מהידיים, וממנו יוצרים גוש - הוא הצ'ארס.
3. גושי הצ'ארס נשקלים במאזניים. יחידת המשקל היא טולה, השווה לעשרה גרמים.
4. ביום עבודה אחד, פועל מיומן יכול להכין כמות של שתי טולות וחצי. שווי טולה אחת נע בין 300 ל-600 רפיות

מאז שנות השישים, כשהבינו את העושר הטמון בצמחי הגאנג'ה, התחילו אנשי מלאנה ממעטים בזריעת התירס, תפוחי האדמה והכרוב בשדות, והפכו את ייצור הצ'ארס לענף היחידי כמעט של פרנסתם

הגבעולים הם מכינים חבלים חזקים, המשמשים לני-שיאת משאות, ונעליים המונעות החלקה במדרונות. בחורף קולים את זרעי הגאנג'ה, טוחנים אותם ומעי-רבים עם צ'לי ומסאלה ביוגורט - סגולה להסתגלות לקור וערובה למצב רוח רגוע ושקט בעונה שבה אי אפשר לצאת מהבית. הזרעים משמשים גם להכנת שמן, המשמש למזון, לרפואה ולשיכוך כאבים.

בניגוד לכפרים אחרים, במלאנה מעשנות גם נשים צעירות. מקטרות החרס הקטנות, הקרויות צ'ילום (Chillum), ממולאות בצ'ארס ומוצתות פעם אחר פעם. ניכר עליהם שהם נהנים מהחומר שהם מוכרים לאחרים. בהוט נאשה (Bahot Nasha), "סוטול חזק", הם אמרו בחיוך ותלו בי זוג עיניים בורקות, מוגדלות אישונים.

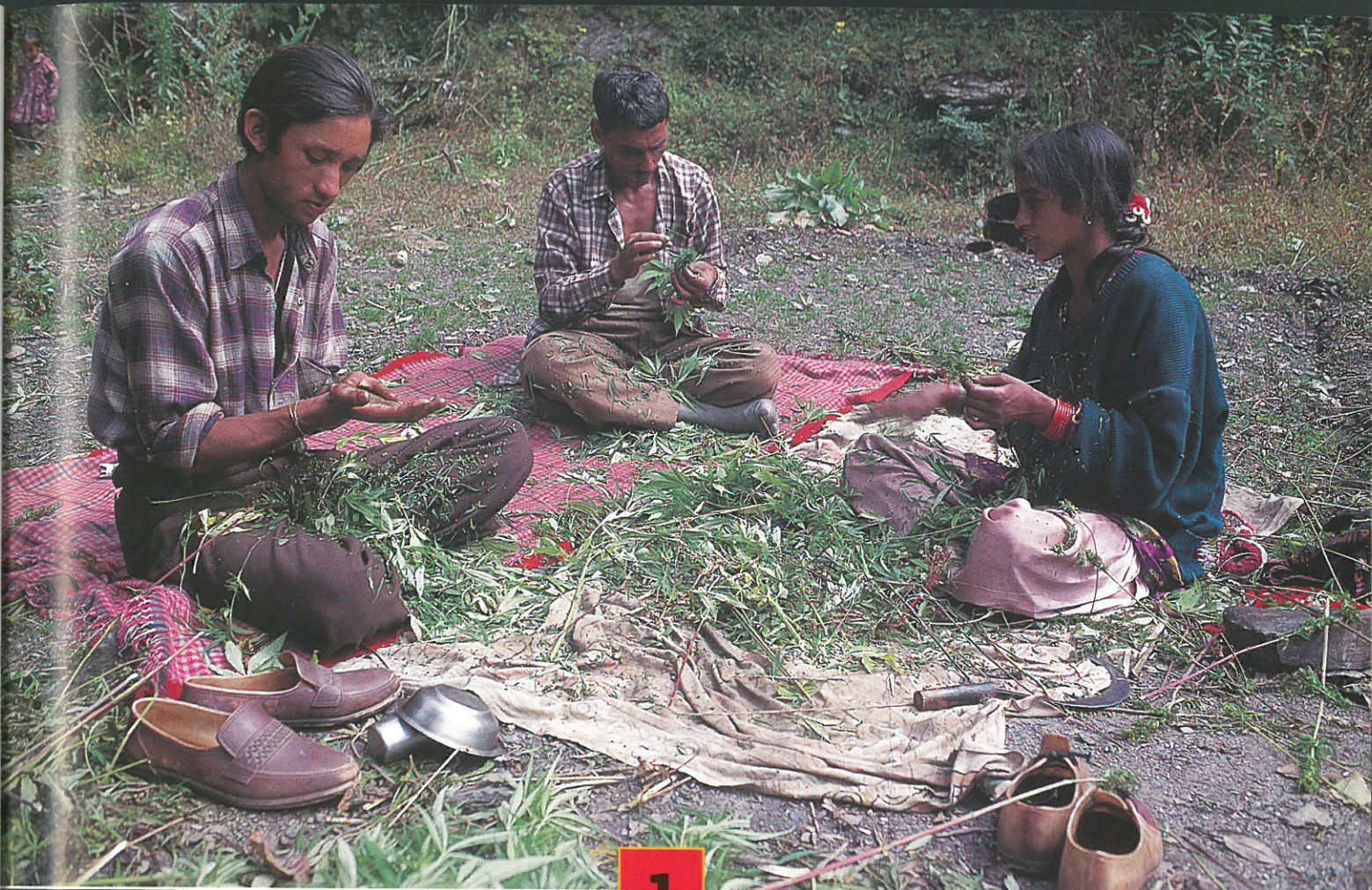
לא ברור מהו הגורם ליחודו של הצ'ארס שמקורו במלאנה, אך נראה כי הקנבים הגדל במקום בריא וגדול יותר מאשר במקומות אחרים. ובכלל, באזור עמק פרוטי צמחי הקנבים גבוהים במיוחד, וכמה מהם מי-תמרים לגובה ארבעה מטרים ונראים יותר כמו עצים מאשר שיחים.

מאז שנות השישים, כשהבינו את העושר הטמון בצמחי הגאנג'ה, התחילו אנשי מלאנה ממעטים בזרי-עת התירס, תפוחי האדמה והכרוב בשדות, והפכו את ייצור הצ'ארס לענף היחידי כמעט של פרנסתם. ברור חים שוכרים התושבים את שירותיהם של סבלים, העושים את דרכם לכפר ועימם אספקה של מוצרי מזון.

בעונת הסתיו, נצבעות ידיהם של תושבי הכפר בכ-לורופיל ירוק כהה, כתוצאה ממילול עלי הקנבים לצ'ארס. בעונת הפריחה, כשהצמחים הנקביים פור-חים ומפרישים את השרף השומני, יוצאים אנשי מלא-נה אל השדות. הכפר מתרוקן למשך חודשיים מכל תושביו, למעט ילדים קטנים וזקנים, שאינם יכולים לצעוד במשעולים התלולים. העבודה מתחילה מיד לאחר זריחת החמה מעל לשדות, כיוון שללא חום השמש אי אפשר להפריד את השרף מהצמח. ימים מעוננים בעונת ייצור הצ'ארס נחשבים לאסון.

הכנת הצ'ארס פשוטה למדי: קוצרים את הצמחים הנקביים שסיימו לפרוח והתחילו לייצר זרעים ושרף. מורטים את העלים המקיפים את התפרחות, ואת הת-פרחות עצמן ממוללים בין כפות הידיים. במהלך פעור-לה זו הולך הצ'ארס ומצטבר על ידיהם של העובדים. מלאכה זו צריכה להיעשות בעדינות: אסור לגרום לפ-ציעה בצמח וליציאת הנוזלים, שכן אלה יגרמו להס-רת הצ'ארס מהיד ולאיבודו. מילול חלש מדי, לעומת זאת, לא יביא להסרת השרף מהצמח.

איכותו של הצ'ארס נקבעת בראש ובראשונה בקפד-נות שבמריטת העלים העוטפים את התפרחת ובאופן מילולה. מילול עדין, כדי נגיעה בלבד, יניב את הקרם (Cream) - הצ'ארס המשובח, שנותר נוזלי למחצה, אדמדם ושקוף. את הקרם המשובח ביותר מכינים על ידי רפרוף בין התפרחות: מצמידים את כפות הידיים כשהתפרחות ביניהן, וחולפים בין הפרחים. התנובה היומית בדרך זו אינה עולה על ארבעה-חמישה גרמים של קרם.

דרוך: עיצוב הולנדי לשנות 90-ה

תערוכת עיצוב חדשה, המציגה את עבודותיהם של 25 מעצבים מקבוצת "דרוך" ההולנדית.

רהיטים, גופי תאורה, אביזרי אמבט וחפצים אחרים לבית מדגימים את עקרונות "עיצוב דרוך" ("עיצוב יבש"), שהפך לתופעת העיצוב המרתקת ביותר של שנות ה-90.

סיו רמי, אי אפשר להניח את הזיכרון, שידה, 1991

סטודיו דרוך הולנד / מוקדס פליס

מוזיאון ישראל, ירושלים

שעות הפתיחה: א', ב', ד', ה' 10:00-17:00 | ג' 10:00-22:00 | ו' ערבי חג, 10:00-14:00 | שבת וחג 10:00-16:00 למידע כללי 02-6708811 | <http://www.imj.org.il>

חתונה מלאנית

חתן מלאני צועד לבית הכלה ולצווארו שרשרת שטרות כסף. תושבי הכפר התחתנו בינם לבינם, מה שיצר פגמים גנטיים

בזמן שהותי בכפר, נכחתי בחתונה מלאנית. ההכנות התחילו עם שחר, כשבבית החתן ובבית הכלה עסקו בהכנת קדרה גדולה לכל תושבי הכפר. לאחר שקיעת החמה, יצא החתן מביתו, נועל נעלי חבלים חדשות, לראשו כובע קולו - מעין קופסה קטנה, שחובשים הגברים של עמק קולו - ולצווארו מחרוזת של שטרות כסף חדשים, מנהג המאפיין את איזור ההימלאיה. החתן צעד בחופזה ובנחישות לעבר בית הכלה, כשהוא נושא בידו לפיד וגורר אחריו קהל צוהל של ילדים.

בחצר בית הכלה, שם הכינו את רוב המזון, התאספו אנשי הכפר, שהתנקו מעט, הסתרקו והחליפו בגדים. הם הגיעו ובידיהם כפיסי עץ בוערים שהאירו את דרכם, וצלחיות כדי שיוכלו להשתתף בארוחה. בעת שחיכיתי בחוץ, ערך כוהן הכפר את טקס הנישואים בבית הכלה.

הכפר נחלק לשני מעמדות, שגם ביניהם יש איסור מגע: הטאקור (Takur) - מעמד הלוחמים הכולל את רוב אוכלוסיית הכפר, והג'ולאהו (Julahu) - המעמד המסתמא במגע. בני שני המעמדות אינם באים במגע אלה עם אלה ואינם מתחתנים ביניהם. כיוון שמספר התושבים אינו עולה על 600, יצרו הנישואים בתוך הכפר לא מעט פגמים גנטיים, שגרמו לפיגור ולמומים אחרים.

כדי ליצור חידוש במאגר הגנטי של תושבי מלאנה, הוחלט בשלב כלשהו לאפשר חילופי נשים עם הכפר השכן ראשול (Rashol). הנמצא מעבר לרכס, וכיום נהוג שנשים מלאניות משודכות לבני ראשול בתמורה לנשים מראשול הנישאות לבני המקום.

בתום הטקס יצאה הכלה הטרייה מביתה, לבושה ברדיד בצבעי אדום וזהב, צבעים המאפיינים בגדי כלה בחלקים נרחבים בהודו, וכובע קטן עטור פרחים לראשה. היא חלפה בין הגנטיים, נגעה ברגליהם לאות כבוד, וקיבלה סכום כסף קטן מכל אחד. משסיימה, חזר החתן עם הפיד אל ביתו, כשאחריו צועדת כלתו. בתו של החתן מנישואים קודמים צעדה אחרים, לבושה בדומה לכלה. הקהל שהתאסף נותר במקום עוד זמן מה כדי לאכול, לשיר ולרקוד. האירוע הסתיים בשעה מוקדמת יחסית, אולי בשל לחץ העבודה בשדות הגאנלה.

הצ'ארס הרגיל, שגם לו איכויות שונות, כהה בצבעו ומוצק יותר. פועל מיומן יכול להכין ביום כמות של שתי טולות וחצי (טולה היא עשרה גרמים). עלותה של טולה אחת נעה בין 300 ל-600 רופיות, בעוד שמ"חירה של טולה של קרם עשוי להגיע ל-2,000 רופיות, הון במושגים מקומיים.

אלימות הולכת וגוברת

בכתבה מצולמת שערך "ניוזוויק" על מלאנה, מכנה המגאזין את הכפר "קרטל ההימלאיה". התהליכים שעובר הכפר, בעקבות צמיחת תעשיית הסמים, הפכו את מלאנה למקום מסוכן למדי. הדרך הנסללת מעמק פרווטי אמורה להקל על ההגעה לכפר, אך בינתיים מר"בים להגיע למקום סוחרי סמים גם מהמערב, המת"ערבים במסחר ובהפצה של הסמים בדרכים אלימות ומעוררות אימה.

נריאן, תושב מלאנה שהצטרפתי אליו ואל משפחתו למשך ימים אחדים בעת הכנת הצ'ארס, מתפרנס כמו יתר תושבי הכפר אך ורק מייצור החומר. בתום הער"נה טמונים במקומות מחבוא בביתו מאות גרמים של צ'ארס. הוא מחלק את החומר לגושים במשקל טולה אחת, ועוטף אותם בניילון דק. כמו לשאר בתי האב,

גם לו יש מאזניים עדינים לעסקים. "מה תעשו אם תגיע המשטרה לכפר?", שאלתי. "נצא להילחם נגדם", השיב נריאן. "כיצד?", הוספתי להקשות, והוא, מבלי לשנות את ארשת פניו, ענה, "מה זאת אומרת? לשם כך יש לנו כלי נשק!".

יותר מ-20 מטיילים מהמערב נעלמו בשנים האחרונות בין עמק קולו לעמק פרווטי, גם באיזור מלאנה. אחדים כתוצאה משימוש יתר בסמים ואובדן זיכרון, אחרים היו קורבנות למעשי רצח ושוד. אחד הקורב"נות הללו היה נדב מינצר, צעיר ישראלי אחרי שירות צבאי, שיצא ביולי 1997 לטיול בהודו. בסביבות 18 בספטמבר הוא יצא לטייל באיזור מלאנה, ומאז נותק עימו הקשר. בסוף ספטמבר הודיע בחור ישראלי למ"שפחת מינצר כי ראה שני מקומיים סוחבים ציוד של מטייל מערבי במלאנה.

חוקרים פרטיים, משפחת מינצר ומשטרת הודו רדפו אחר החשודים וגילו בביתם, כמה ימים לאחר מכן, את יומנו של נדב, את מצלמת המיניולטה שלו ופתק שע"ליו שמות של אנשים ממלאנה, בהם ראש הכפר לשע"בר. בסופו של דבר, נמצאה גופתו של נדב סמוך למלאנה והובאה לקבורה בקיבוץ מרחביה בינואר 1998. סיבת הרצח: שוד.

יותם יעקבסון - מצלם, כותב, מדריך טיולים ומטפל ברייקי. גר במרדס תנה